

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 10.

Oktober

1916.

Solnedgangstabel for Danmark.

I Maanederne Oktober, November og December gaar Solen om Fredag Aften ned som følger:

Oktober:		November:		December:	
Den 6. Kl. 5.32	Den 3. Kl. 4.25	Den 1. Kl. 3.40	Den 13. Kl. 5.14	Den 10. Kl. 4.10	Den 8. Kl. 3.35
" 20. " 4.56	" 17. " 3.58	" 15. " 3.34	" 27. " 4.40	" 24. " 3.47	" 22. " 3.36
		" 29. " 3.42			

Bestnorge.

Efter Anmodning besøgte jeg Menighederne efter vort vellykkede Aarsmøde i Stavanger. I Bergen forblev jeg otte Dage. Møderne var særskilt beregnet for Søfrende og interesserede. Denne Menighed, den største i Bestnorsk Konferens, savner i stor Grad et Gudshus, hvor Menigheden kan samles til Guds Ords Betragtning og Bøn. Nogle Tusinde Kroner er allerede samlet til et Byggefond, men ikke paa langt nær det, som kræves for at faa et Lokale i en saa stor By. En Broder i Amerika har vist megen Ofervillighed ved at give et større Beløb, og andre vil nok følge hans Eksempel i Fremtiden. Men Menigheden kan selv udrette store Ting, om enhver vilde øve større Tro til Gud. Vi maa bede om store Ting og forvente store Ting af Gud. Her kommer vi tilkort.

Fra Bergen gik Turen til Alesund. Det var første Gang, jeg havde Anledning til at besøge dette Sted, efter at Menigheden blev organiseret i 1913.

Branden i 1905 har frembragt store Forandringer i denne By, saavel hvad Udseende som Moral angaar. De høje Priser paa Fiskerivarer har øget Velstanden, Udseligheden og Jagten efter Mammon. I al denne Materialisme staar Guds Folk i Fare. I den Uge, jeg opholdt mig i Alesund, havde vi flere gode Møder foruden Bønnemøder. Søfrende mødte villig, naar Tid og Anledning gaves. Flere af Menighedens Medlemmer bor udenfor Byen og andre, deriblandt flere unge, er ude i Missionsarbejdet. Saaledes har Alesunds Menighed afgivet to Missionsarbejdere til Island.

Mandag den 24de Juni ankom jeg til Molde og blev der otte Dage. Jeg fandt det heldigst kun at have Møder med Troesføfrende, da Sommertiden lægger Beslag paa Folket. Vi dvælede i Særdeleshed ved Guds Folks store Opgave som Verdens Lys og Jordens Salt — hvad Gud forlanger af os, og hvad Verden kræver af os. I Alesund saavel som i Molde fejrede vi Herrens Huses Anordninger.

Efter min Tilbagekomst til Kopervik og Stubesnæs besøgte jeg Menighederne i Haugefund og Stavanger. I Haugefund afholdt jeg flere Møder, men i Stavanger kun et offentligt Afkædsmøde efter Opfordring. I Stubesnæs havde vi Daab. En Broder og Søster, Mand og Hustru, blev døbt og tillagt Koperviks Menighed. Søfrende paa Karmøen er ved godt Mod. De glæder sig i Sandheden og gjør deres til at udbrede den. Søster Randi Andersen holder Møder for Søfrende ved Siden af sit Arbejde i Kolportagen. Jeg har sat stor Pris paa

Søster Andersen's Arbejde. Visseelig har der været Krav paa Udholdenhed. Paa mindre Steder møder man mange Skuffelser, der bevirker, at Arbejderen maa søge Gud som aldrig før; men Modgang og Vanskeligheder skal ved Guds Hjælp overvindes. Hver ny Arbejdsmark skjænker os nye Erfaringer. Om vi forbliver tro, skal vi høste i sin Tid, saafremt vi ikke bliver trætte.

Min Adresse er: Svolder, Norge.

L. J. Stene.

Fra Færøerne.

Efter to Maaneders Fravær er jeg nu atter kommen tilbage til de smaa Klippeøer. De mange herlige Møder og Sammenkomster i Norge, Sverige og Danmark var mig til megen Glæde og Opmuntring. Man længes jo efter at høre om Sandhedens Fremgang, naar man ligger herude i det aabne Hav, hvor man saa godt som aldrig faar Besøg andre Steder fra.

Gjennem Sommeren folporterer jeg heroppe, holder tillige Møder og læser med Folk, hvor der gives Anledning dertil. Folk er nu mange Steder venlig stemt imod mig, og ihvorvel man fra enkelte Sider har modarbejdet os, saa synes det alligevel at blive gunstige Tider heroppe, selv om vi ikke kan opvise saa store Resultater endnu. Der dukker stadig nye interesserede op her og der, saa jeg har nu mange, jeg skal besøge paa forskjellige Steder. Vor gode Litteratur har aabnet Vejen. Nylig holdt jeg Møder paa en liden Ø, og den sidste Aften stod mange udenfor, da der ikke var mere Plads. Folk spørger ofte, om jeg ikke vil holde Møde. Med den Tid, som staar til min Raadighed, søger jeg at gjøre mit Bedste for Sandhedens Udbredelse paa disse fjerne Der, hvis Beboere jeg er kommen til at holde meget af. — En hjertelig Hilsen til Søskende.

Engle, i August.

Emanuel Christiansen.

En flink Sverste samt en Dame, der er vant til Butiksalg, antages straks. Sanatoriet, Skodsborg.

En flink Pige kan faa Plads ved Kurbadet i Bergen straks eller til 1ste November. Nærmere ved K. Jordahl, Kurbadet, Bergen.

Fra Solusi-Missionen i Sydafrika.

Vi er alle sunde og raske her paa vor Missionsstation. Skolen ved Hovedstationen er fuld, og Besøget ved vore Smaaafoler ude omkring er ogsaa godt. Hver Uge kommer der Ansøgninger fra nye Elever om Optagelse, og vi er meget tvivlraadige om, hvorvidt vi burde optage flere for nærværende.

Vi har haft en svær Tørke overalt her i den sydlige Del af Rhodesia. Avlingen synes at skulle slaa fejl, og det er meget knapt med Græsgangen til Kvæget. Landmændene er meget nedslaaede, og paa mange Steder frygter de indfødte for Hungersnød. Netop hvad der vil maatte gjøres, kan jeg endnu ikke sige; men jeg er vis paa, at Regjeringen paa en eller anden Maade kommer til at yde Hjælp til de indfødte.

Vi har for vort Vedkommende været heldigere end mange. Marsvæksten hos os har ikke lidt saa slemt af Tørken, og alle, baade de hvide og de indfødte her, forundrer sig over, hvad der for dem staar som en særskilt Forhøjnets Styrelse. Indtil for et Par Dage siden saa det ud, som om en stor Del af vor Høst skulde slaa fejl; men efter en Maanedes Tørvejr kom der svære Regnbygger, og det kan med Sandhed siges, at vi paa vor Farm har modtaget „Strømme af Velsignelser“, medens der overalt omkring os kun er faldt meget lidt Regn. Vi har bedt inderlig til Herren om, at han vilde sende os Regn, selv om det er sent paa Aaret. Det betyder meget for vor Mission i finansiel Henseende. Vi takker nu Herren for hans Godhed. Der fortælles, at nogle af vore Naboer siger, at de er glade over, at de bor saa nær Missionsstationen; thi naar vi beder om Regn, og Gud besvarer vore Bønner, saa faar de ogsaa lidt Gavn deraf.

Vi ynkes over Folket her paa Eggen, da de fleste af dem allerede har mistet deres Høst. Den hede Sol og Vind har ligefrem brændt det alt sammen op. Vi havde en god Høst forrige Gang, saa vi kunde henlægge omkring 4000 Bushels [en Bushel = $\frac{1}{4}$ Tønde], hvorimod de omkringboendes Høst ikke blev saa særdeles god paa Grund af for megen Væde. Den Regn, vi nu sidst har faaet, vil forbedre vor Høst meget betydeligt, saa jeg tror, den skal blive god. Vi har visselig Grund til at takke Gud for saa mange særskilte Velsignelser.

Vi havde en særdeles god Bønneuge. Ved dens Afslutning rettede jeg en Anmodning til dem, som

ønskede at begynde at tjene Herren, om at give dette tilkjende. 25 af Eleverne rejste sig op. Næsten alle disse var unge Mænd, som var bleven optaget i Aarets Løb. Jeg har nu en Daabsklasse paa omkring 30, der snart vil være færdige til at modtage Daab. Bort Mødelokale er hver Sabbat fuldt af interesserede Tilhørere. Interessen i Skolen er god, og som allerede bemærket kommer der flere Elever, end vi godt kan tage os af.

I flere Aar har jeg forsøgt at opnaa en særskilt Tilladelse for vore Lærere til at sælge Bibler og religiøse Skrifter i de indfødtes Sprog uden at skulle betale en Afgift paa henvend 200 Kroner for hvert Distrikt. Den Mand, som har Ledelsen af alle Anliggender vedrørende de indfødte i denne Del af Rhodesia, og som har Opsynet over vore fem Distrikter, er en Mand, som jeg har kjendt flere Aar her i Bulawayo, ligesom jeg ogsaa kjendte ham i Swelo, medens jeg var paa Somabula-Missionen. Han har altid udvist megen Interesse for vor Virksomhed, og har ofte ydet mig Hjælp. For omtrent et Aar siden gif jeg til ham og fortalte ham, hvor meget jeg ønskede, at vore indfødte Lærere kunde sælge Litteratur i de indfødtes Sprog. Han blev øjeblikkelig interesseret for Sagen og bad mig nedskrive, hvad jeg ønskede, og sende det til ham. Han lovede at sende min Skrivelse til den administrerende Embedsmand i Salisbury, ligesom han ogsaa selv vilde skrive et Brev til ham med Anmodning om en særskilt Tilladelse. Jeg efterkom hans Anmodning, og Følgen blev, at jeg nogle faa Uger senere fik Tilladelsen, hvorefter vi udsendte vor gamle Forstrelser belæsset med Litteratur. Siden han begyndte paa dette, har han folgt næsten et Tusinde Bibler, Bøger og Brochurer for en Sum af i alt 325 Dollars (1200 Kroner).

Gjennem den ovenfor nævnte Kommissionær opnaede jeg ogsaa at faa en speciel Tilladelse for vor Somabula-Mission til at sælge Litteratur i Swelo-Distriktet. Vi føler os forvisse om, at Gud ogsaa hjælper os i denne Sag.

Jim, vor gamle Lærer, er henrykt over at kunne udføre dette Arbejde og onsker at fortsætte dermed i nogen Tid. Naar han er ude paa sine Vandringer, benytter han Aftenerne baade om Sabbaten og Søndagen og forøvrigt enhver mulig Lejlighed til at forkynde Sandheden. Han hænger da sine profetiske Skort op og forklarer Profetierne. Han har fremtaltd ikke faa liden Høre iblandt de indfødte

Kristne i Bulawayo, og nogle af dem synes at nære Ønsket om at holde Sabbaten. Vi tror, at Jim vil kunne udføre et godt Arbejde, og at vi snart skal se mange indfødte interesserede i Sandheden.
W. C. Walston.

Vidunderlige Erfaringer i Indien.

I en af Staterne paa Halvoen Kathiawar i Indien var der en ung indisk Kvinde fra Bengal, der tjente som Privatlærerinde hos den regjerende Fyrste. Hun kom i Besiddelse af noget af vor gode Litteratur, og senere hen kom hun ned til Poona, hvor vi boede, fik fuld Undervisning i den nærværende Sandhed og blev døbt.

Da hun nogle Aar tidligere først kom som fremmed til denne Stat, havde Statens Førsteminister og hans Frue været som Fader og Moder for hende, og nu ønskede hun meget, at ogsaa de maatte faa Lyset. Han var en rig og indflydelsesrig Hindu, var bleven forfremmet til en høj Stilling i den britiske Regjering i Bombay og boede den Gang i Byen. Denne Søster skjænkede ham Bogen Desire of Ages. Nogle Maaneder senere fik jeg mig tilsendt et Brev fra ham, der viste, at denne Bog havde haft en vidunderlig Indflydelse paa hans Liv. Han var i Virkeligheden næsten færdig til at blive en Kristen. Jeg aflagde ham et Besøg, og han forfikrede mig, at ingen anden Bog havde bragt ham saa megen Hjælp som denne. „Jeg læser i den en halv Time hver Aften, lige for jeg gaar i Seng, og det har en saa beroligende Virkning paa mit Sind, og jeg hviler saa godt,“ var hans Bidnesbyrd. Han holdt ogsaa vort Blad Oriental Watchman („Den østerlandske Vægter“), og deri saa han en Annonce angaaende „Patriarker og Profeter“ og „Den store Strid“, der var skrevet af samme Forfatterinde som Desire of Ages. Disse bestilte han øjeblikkelig i det bedste Bind, vi kunde skaffe ham, og har nu læst i dem.

Han har senere tilbudt os en fortrinlig Ejendom i Bombay lejes frit et Aar, dersom vi vilde oprette en Klinik til Sygebehandling der i Byen. Hvert Aar tager han med Glæde Ekstranummeret af vort Blad, yder Bidrag til Virksomheden og synes at komme Sandheden nærmere og nærmere.

En af vore Kolportører traf i Bangalore, Sydindien, en lærd Bramin, som beklædte et højt offent-

ligt Embede. Det glædede ham at høre, at denne Kolportør var en Repræsentant fra det Folk, som udgiver Bogen „I den store Lages Fodspor“. Det var med synlige Tegne paa stor Agtelse, at han bestilte et Eksemplar, idet han sagde: „Dette er den bedste Bog, jeg har læst. Den indeholder den sande Religion. Naar jeg finder det samme Slags Folk udenfor den Bog, som jeg finder i den, saa vil jeg slutte mig til dem.“

I mange Aar er vor Litteratur bleven udbredt i Indien. For nærværende kjøber Folk mere af den end nogen Gang tidligere; og det er overmaade interessant at se, at vore religiøse Bøger, som f. Eks. „Forbud paa Morgenens“, bliver kjøbt i stort Antal af Ikke-Kristne. Et Brev, der netop er modtaget, siger, at 60 pCt. af de religiøse Bøger, der nu sælges i Bombay, kjøbes af Ikke-Kristne.

For omtrent fire Aar siden begyndte jeg en Række Teltmøder i Lanovla, en mindre Stationsby i Bjergerne i Bestindien. Antallet af engelsktalende Personer var kun ringe, og den bitreste og mest samvittighedsløse Modstand begyndte øjeblikkelig. Uandheder om os blev udbredt i rigelig Mængde, og da Folket allerede fra Begyndelsen af nærede Fordom imod Amerikanerne, og vi var fuldstændig fremmede, vilde de engelsktalende sikkert have vendt sig fuldstændig imod os, om det ikke havde været for vort religiøse Tidsskrift og nogle af vore gode Bøger, som var bleven solgt og læst der i flere Aar. Det viste sig i hvert enkelt Tilfælde, hvor Folket ikke forlod os, at de havde læst vore Skrifter, og Resultatet blev, at en Gruppe antog Sandheden.

En ung Mand, som kom med os den Gang, er senere rejst til England for at uddanne sig til Prædikant, og nu i Sommer er han sammen med nogle Arbejdere, som holder Teltmøder i Skotland. Han agter at vende tilbage til Indien som Missionær, saa snart han er færdig med Skolen. Det var Litteraturens mægtige Indflydelse, som den Gang fordrev Fordommen og bragte os Sejren.

Vi kunde opregne mange saadanne Tilfælde. Overalt i Indien findes der Tusinder af Mænd og Kvinder, som i flere Aar har læst vore Bøger og Blade. Deres Sind paavirktes lidt efter lidt af Sandhedens Principper. Naar Tiden kommer, da Slaget skal staa i deres Nabolag, vil de kjende Mesterens Stemme og vil stille sig paa Guds Folks Side. Lad os ikke blive trætte af at gøre godt, men vedblive med at udbrede vor Litteratur „lig

Bladene om Høsten“; thi vi ved ikke, „hvad der vil lykkes, dette eller hint, eller om begge Dele vil blive lige gode“.

G. F. Enoch.

Næster fra fremmede Lande.

Fra det nordlige Nigierien skriver Br. D. C. Babcof:

„En vidunderlig Forandring har fundet Sted hos Folket her. Afgudshuse er bleven nedrevet, og man ser, at Folket lever et nyt Liv og har faaet nye Erfaringer. For kort Tid siden blev der rettet en Hensigt til Folket om at søge Gud alvorligt om Hjælp til at leve et nyt Liv. Guds Mand virkede mægtigt iblandt dem, og de blev anmodet om at bede personligt hver for sig, naar de kom hjem den Aften.

For tre Uger siden holdt vi vort første offentlige Bønnemøde. Vort Mødelokale, som er 40 Fod langt, kunde ikke rumme Halvdelen af dem, der kom. Interessen vokser stadig. Sidste Sabbats Eftermiddag maatte vi holde vort Møde paa Torvet, hvor Folk kunde faa Plads til at staa. Der var over et Tusinde til Stede. Det enkle, ligefremme Evangelium ovede sin Virkning. Folket glædede sig ved at høre det liflige Budskab. Det bringer Lys og Haab til deres længselsfulde Sjæle.

Forleden Fredag besøgte jeg flere Steder, hvor jeg tidligere fandt Afgudshuse, men disse var nu alle sammen nedrevet til Grunden, og Pladsen var ryddet og ren. Vor Gud er en mægtig Gud.“

Br. Stahl skriver fra den inca-indiske Arbejds-mark i Peru om en Landsby, hvor Præsterne gjorde meget iherdige Forsøg paa at paavirke Indianerne imod os:

„Efter et af vore store Møder her paa Pladsen udtalte vor indfødte Missionsarbejder: „Ser I alle disse Menneker, som er saa interesseret i Sandheden? De fleste af disse samme Menneker udgjorde den rasende Hov paa 300, der en Nat for fem Aar siden begav sig af Sted til Missionsstationen i den Hensigt at dræbe eder, og jeg var en af de Brødre, som forsøgte at overtale dem til at afftaa fra deres onde Forsæt. Nogle vendte ogsaa om, men andre gik videre og mødte nogle flere af vore Brødre, hvilket havde til Følge, at de til sidst vendte om og gik hjem.““

Fra Udkanterne af den asiatiske Afdeling kommer disse Ord fra Br. G. F. Jones, som er en Bane-

bryder i Virksomheden iblandt „Hovedjægerne“ paa Salomonsøerne:

„Dette er et ægte Land af Menneſkeædere, Hovedjægere og Djæveltilbedere. Men alligevel er der ſket en vidunderlig Forandring med Folket. Man ſpører en virkelig forſtaaelsfuld Vængſel efter Sandheden. De beder indſtændigt om at ſaa Miſſionsarbejdere dertil.

„Derne ſer det og frygter, Jordens Ender forſædſ; de nærmer ſig og kommer.“ (Eſ. 41, 5.) Denne Profeti gaar i Dpfyldeſſe. Hverken Fyrſter eller Krig eller Peſtilens kan forhindre det.

En fremragende indfødt, ſom mangen Gang har deltaget i Menneſkejagt, ſagde forleden til mig: „Der er mine to Sønner, tag dem, at de kan tilbede Jeſus, og de ſkal blive Miſſionærer for Malaita,“ der utvivlſomt er en af de meſt vilde Der i Verden.

En anden fremragende gammel Krigshøvding, beſkjendt for ſine Døgtter til fjerne Der, ſagde: „Hele mit Folk ſkal være ſom eders Folk, og eders Sabbath ſkal være deres Sabbath.“

Underfuldt er i Sandhed de Forandringer, ſom finder Sted i hine Miſſionsmarker, ſom hidindtil har været betragtet ſom omtrent uimodtagelige for Sandhedens herlige Lyſ. Hvad betyder alle diſſe mærkværdige Forandringer for os ſom et Folk, om ikke dette, at de er et klart Beviſ paa, at Gud allerede udgyder ſin Mand over „alt Kjød“, ſaaledes ſom det er lovet ved Profeten Joel i de ſidſte Dage? Maatte vi rigtig forſtaa den ypperlige Anledning, der nu tilhødes os, og maatte den lede os til at gjøre vort Bedſte for at ſtøtte Værket i hine fjerne Lande, hvorfra der kommer ſaa indtrængende Dp- raab til os!

Ægteſkab med udenforſtaaende.

„D hvilke Problemer, Vanſteligheder og Sorger der møder dem, ſom gifter ſig med udenforſtaaende! Hvor langt anderledes og til hvor langt ſtorre Rytte Livet kunde have været! Jeg forſøger trofaſt at opdrage mine to Børn for Gud; men naar man ved, hvilken Lavine der hænger over ens Hoved, ſaa kan man ikke arbejde ſaa aabent. Min Mand har forbudt mig at underviſe Drengen; men jeg kan ikke indſe, at det ſkulde være urigtigt af mig at handle imod hans Paalæg i dette Stykke. Han har truet med at ſætte ham i en Militærſkole, hvor hans „Syvende-Dags-Griller vil blive plukket ud

af ham“. Til Tider har han truet med at dræbe mig, hvis jeg forſøger paa at ſaa vor Søn ind i Syvende-Dags Adventiſternes Tro. To Gange, naar jeg har hendiſt ham til, at han, den Gang vi giſtede os, jo vidſte, at jeg ikke gif i Teater, og at jeg holdt Sabbaten, har han ſvaret: „Jeg troede, du ſkulde komme til lidt Fornuft og forandre dig.“ Men jeg har ikke forandret mig. Denne Sandhed og dette Folk bliver mig dyrebare for hver Dag. Alle diſſe Beſværligheder er Følgen af Ægteſkab med en udenforſtaaende.

Hvis en af vore Prædikanter, den Gang jeg gif og talte med ham, havde ſat ſig ned og paaapeget Hæderne, ſom de fremholdes i Vidneſbyrdene, i Stedet for at give mig det Raad, han gjorde, og derſom en anden Prædikant, jeg talte med om at forrette Vielsen*), havde ſagt: „Nej, jeg kan aldrig udtale de Ord, ſom knytter dig til en vantro,“ hvilken Sum af Sorg og Hjertekvide vi da begge vilde være bleven ſparet for! Jeg føler mig ſyg i Hjertet ved Tanken om min Mand; jeg føler, at da jeg ſamtykkede i at gifte mig med ham, optraadte jeg paa ingen Maade ſom hans Ven og gjorde ham ſtor Uret. Dette indſer jeg mere tydeligt for hver Dag. Maaſte kunde han under andre Forhold have villet høre og antage den Sandhed, ſom han nu hader. Jeg har beſtræbt mig for at være en alvorlig, ſamvittighedsfuld Kristen; men ved at nægte at gaa med i Teater og bruge Blomſter til Pynt paa min Hat har jeg bragt ham til at hade Sandheden. Engang imellem andres jeg over, om det ikke vilde have været bedre, om jeg havde fulgt ham i Teatret og pyntet min Hat for at imødekomme ham. Jeg brød mig ikke om Teatret eller om Staden, og jeg holdt ikke af at ſætte et Eſempel, ſom ſvagere Søſkende kunde følge.“

Saaledes ſkrev for nylig en Søſter, hvis Mand ikke er en troende. Denne Søſter er en trofaſt, fredſommelig Kvinde og en dygtig Huſmoder. Der er Hundreder af dem, ſom har haft en lignende Erfaring. Vi maa opmuntre diſſe Søſtre. De maa bie paa Herren og ikke tabe Modet. Men vi maa ogſaa advare de unge iblandt os imod at indtræde i Ægteſkab med dem, ſom ikke er Adventiſter. Paa mange Steder møder vi ſaadanne, ſom agter at gifte ſig med vantro, og undertiden opmuntre endog Forældre Børnene til at indgaa ſaadanne Forbindelſer. Vi maa tale imod dette,

*) I America kan vore Prædikanter forrette Vielse.

Tusinde Gange bedre at forblive ugift eller endog hæve en Forlovelse end at gifte sig med 'en vantro!

Lad mig tillige sige et Ord angaaende et andet Punkt. Dersom det er urigtigt for en Adventist at forene sig i Ektefæb med en vantro eller med en, som tilhører et andet Kirkesamfund, saa er det for os Prædikanter en Pligt ikke blot at tale imod dette, men vi bør nægte at forrette Vielsen i saadanne Tilfælde. Ingen trofast Prædikant vil nære Frygt for at gjøre sin Pligt, og ingen sand Adventist vil bebrejde en Prædikant, fordi han nægter at vie saadanne, som ifølge Skriften ikke burde gifte sig med hinanden. Om et af vore Medlemmer ægter en vantro, saa bør vedkommende vel ikke derfor udelukkes, men vi bør aldrig paa nogen Maade bifalde en troendes Ektefæb med en vantro.

L. S. Christian.

Svorfor vore Børn bør gaa i Menighedsskoler.

Børnene er Menighedens værdifuldeste Ejendom. I dem ser den fine Vøster og sine Forhaabninger. Naar de faar den rette Opdragelse og omgives af de rigtige Indflydelser, vokser de op for at optage de Byrder, som de ældre maa lægge fra sig.

Det Kirkesamfund, der forsømmer at holde fast ved sine Børn, maa til sidst gaa til Grunde, selv om det sætter Himmel og Jord i Bevægelse for at vinde Medlemmer udefra.

Kirkesamfundene i Amerika indser dette, og i Lobet af de sidste ti Aar er der opstaaet en Bevægelse, hvis Formaal er at vinde og holde fast ved de smaa Børn. Tusinder af Børn og unge i Alderen 10—20 strømmer nu til Søndagsskolerne, hvor der før kun var Hundreder, og alvorlige Mænd og Kvinder bestræber sig til det yderste for at vænne de unge til at gaa i Kirke og læse Bibelen. Drengene saavel som Piger er interesserede, og i Smaaahyger og Forstæder saavel som paa de stærkt befærdede Gader i vore største Byer er det ikke usædvanligt om Sondag Eftermiddag at se Grupper af Drengene i 10—16 Aars Alderen gaa til Kirke med Bibelen under Armen.

Enhver Bevægelse, som bidrager til at forøge Børnenes Kjendskab til Bibelen, maa betragtes som rosverdig. Men med en eneje hvederlig Undtagelse lader de fleste Kirkesamfund Ansvarer i denne Sag

falde, saa snart Søndagsskolen og Mødet for de unge er forbi. Den katolske Kirke derimod giver aldrig Slip paa sine Børn. Den samler dem i sine Menighedsskoler og underviser dem daglig i Kirkens Lære, Sædvaner og Gudsdyrkelse. Og ikke det alene: men Tusinder af Døtre af protestantiske Forældre er bleven vundne til Katolicismen ved den Indflydelse, som dens Skoler og Lærere udøver. „Dette er saa sandt,“ siger Forstanderinden i et kvindeligt Kollegium, „at navnlig i deres Pigeskoler er det usødvendigt at søge at vinde Profelyter, da den alt-overvejende Indflydelse af den gennemførte katolske Gudsdyrkelse, som de maa rette sig efter, ustravigeligt har sin Virkning“.

Alt dette beviser — om noget Bevis ellers skulde være nødvendigt — at den daglige Indflydelse, som Børnet befinder sig i i Skolealderen, for en stor Del bestemmer Børnets Retning senere hen i Livet. Dersom vi vælger de verdslige Skoler paa Grund af deres Bekvemmeligheder, mindre Udgifter, eller fordi de er populære, og overlader vore Børn til deres Omsorg, kan det saa undre os, om Børnene stifter Venfæb med de andre Børn i disse Skoler og i større eller mindre Grad, maaske sig selv ganske ubevidst, drages bort fra Sandheden ved verdslige Indflydelser? . . .

Hvis det er af Bigtighed — og mange forstandige og gode Mænd hævder, at saa er Tilfældet — at sende unge Mænd og Kvinder til Samsfundets Højskoler, er det saa ikke dobbelt vigtigt, at Børnene i deres unge, grundlæggende Aar oplæres hjemme eller i Menighedsskolen? Moses, der blev undervist af sin gudfrygtige Moder, glemte aldrig sine Fædres Gud eller tabte den lovede Befrielse af Syne. Og tør vi, som nu staar foran den sidste Befrielse, forsømme det Middel, som er bleven tilvejebragt i Menighedsskolen, ikke blot til at skaffe vore Børn aandelig Udvikling, men ogsaa til at berede dem til fremtidig Brugbarhed i Budfæbets Forsyndelse til andre? Vidnesbyrdet siger:

„Thi Børn, som faar en kristelig Uddannelse, vil blive Kristi Vidner. Ligesom Jesus i Templet løste de Hemmeligheder, som Præsterne og Løverterne ikke havde set, saaledes vil ogsaa i det afsluttende Værk her paa Jorden Børn, som er bleven oplært paa rette Maade, i deres Enfoldighed tale Ord, som vil vække Forundring hos Mænd, som nu taler om „højere Uddannelse“. Ligesom Børnene sang i Tempels Forgaard: „Hosanna! Betsignet være den, som

kommer i Herrens Navn!" saaledes vil i de sidste Dage Bornenes Stemmer lyde for at forkynde det sidste Advarselbudskab til en fortabt Verden. Naar himmelske Sendebud ser, at Mænd ikke længere saar Tilladelse til at fremholde Sandheden, saa vil Guds Mand komme over Bornene, og de vil udføre et Værk i Sandhedens Forkyndelse, som de ældre Arbejdere ikke kan udføre, fordi Bejen vil være stængt for dem." — „Bidnesbyrd til Menigheden", 6te Bind, Side 202, 203.

Naar Tiden kommer, da Børn fra Adventisthjem atter skal begynde i Skole eller begynde for første Gang, skal vi saa ikke omhyggeligt overveje Spørgsmaalet om, hvor de skal gaa, og til hvis Tjeneste de skal oplæres? Dersom Menigheds-skolen behøver Hjælp, er vi saa villige til at opofre for den? Skal vi ikke bede for Menigheds-skolen og for alle, som bærer Ansvar i Forbindelse med den? Og naar vi har gjort alt, hvad vi kan for at hjælpe den, skal vi saa ikke sende vore Børn dertil, for at de daglig kan saa Undervisning i det, som hører Retfærdighed til? Af Søster J. G. Evans.

Simultala, Indien.

Et Brevkort, som jeg nylig modtog fra en ung Elev i en Missions-skole i Bhagalpur, viser, hvorledes Gud virker blandt Folket i Indien gennem vor Litteratur. Jeg traf denne unge Mand i Fjor paa en Rejse for at besøge Eleverne i Bhagalpur og omliggende Distrikter, hvor jeg udbredte vore Blade og Traktater i det urduiske, hinduiske, bengalske, santalske og engelske Sprog. Den unge Mand skriver:

„Min Herre! Efter at saa lang Tid er hengaaet, sender jeg Dem nogle saa Linjer angaaende min Stilling. Jeg kunde ikke skrive et Brev til Dem før, fordi jeg ikke har været her paa Stedet og tænkte, at De heller ikke var paa den Plads, De fortalte mig om. Jeg haaber, De vil være saa venlig at sende mig nogle Bøger, som jeg kan sælge, da her er saa mange unge Mand, baade Hinduer og Muhamedanere. Jeg haaber, at de derfor vil kjøbe dem. Naar de kjøber dem, vil jeg sende Dem Pengene, og hvis de ikke kjøber dem, skal De saa Bøgerne jendt tilbage. Jeg forbliver deres hengivne
Saney Brown."

Jeg forstaar, at denne unge Mand er en ung kristelig Student.
W. A. Barlow.

Søster Antonie Olsen, født den 5te August 1848, hensov den 29de Juli 1916 paa Strømsø Gamlehjem, Drammen. Søster Olsen antog Sandheden i 1885 og har siden den Tid været et trofast Medlem af Drammens Menighed. Lige til det sidste glædede hun sig i det Budskab, hun havde antaget, og vi haaber at se hende igjen, naar Livgiveren kommer. Undertegnede talte i Kapellet og ved Graven.
Emery J. Lornh.

Anna Marie Pedersen — født Jensen — døde efter et langt Sygeleje d. 9. Septbr. d. A. — 26 Aar gammel. Kun ti Aar gammel blev Søster Pedersen døbt og optaget i Kjøbenhavns Menighed, hvilken Menighed hun tilhørte til sin Død. Søster Pedersen var flittig og virksom og i Besiddelse af en frejdig Karakter og et lyst Haab — altid glad og lykkelig. Hun efterlader en Mand og en Broder, der begge begræder Tabet af en kjer og trofast Hustru og Søster.

Vi begravede hende paa Bispebjerg Kirkegaard, hvor undertegnede talte Trostens Ord ud fra Ef. 25, 8. 9. J. Haab om at møde vor kjerre unge Søster paa Opstandelsens herlige Morgen, sørger vi ikke som de, der ikke har Haab. J. C. Raft.

Emilie Marie Eriksen hensov i Kristus den 5te Septbr. ca. 70 Aar gammel. Hendes Mand Fejermeester E. M. Eriksen var blandt de første, som antog Adventbudskabet i Stavanger for 20 Aar siden. Hun derimod fik ikke Forstaelse af Budskabets store Betydning forend under denne sidste Sogdom. Under stor Selvbebrejdelse søgte hun Herren og fandt Fred i ham, som indbyder alle besværede at komme til sig. I de første Dage af August blev hun optaget som Medlem af Menigheden. Hendes nærmeste efterlevende Slægtninge er hendes Mand, 10 Børn, 1 Søster, 6 Sviigersønner og 1 Sviigerdatter.

Begravelsen foregik den 11te Septbr. under meget stor Deltagelse. Undertegnede talte i Hjemmet og Pastor Svendsen ved Graven. Det skulde være glædeligt, om alle hendes efterladte nære Slægtninge vilde sætte Himlen som sit Maal og saa samles med hende i de retfærdiges Opstandelse.

D. J. D. Røft.

:: Redaktionelt ::

Br. J. M. Nærem beder os oplyse, at hans Navn for Eftertiden bliver J. Ern-Nærem. Navneforandringen er paafrævet for at undgaa Forveksling med Prædikanter og andre Mænd, der har ligelydende eller næsten ligelydende Navn.

Gleber, der agter at komme til Skolen i Stodsborg, bedes have i Grindring, at de maa medbringe Sengetøj (Dæpper, Lagener, Budevaar). Da Skolen absolut ikke kan paatage sig at skaffe Sengetøj til nogen, maa hver enkelt sørge for enten at have det med eller ogsaa sende det hjemmefra saa betids, at det kan være at faa straks ved Ankomsten.

Hør! Ved det gode Efteraarsmøde i Dønske forleden blev der talt ikke saa lidet om Missionsarbejdet i Menighedene. De tilstedeværende sluttede sig hjerteligt til den af Konferensformanden fremkastede Tanke, om ikke Missionsforeninger og Søsfejde i Vestdanisk Konferens skulde sætte sig til Opgave at samle et Tusinde nye Abonnenter paa „Evangeliets Sendebud“ i Løbet af det kommende Aar. Der blev talt meget forsigtigt om dette, da det skulde være en Hemmelighed, som ingen udenfor maatte vide noget om, før det kunne komme som en Overraskelse. Men trods al Forsigtighed er det dog kommet „Missionsfæstretninger“ for Dre, og den kunde ikke tie, da den synes, det kunde være interessant, om nogen vilde forsøge at overraske de vestdanske Søsfejde med en lignende Overraskelse. Eksemplet er godt og værd at følge.

Mange Missionsarbejdere til Afrika.

Med Dampskibet „China“, der forlod San Francisco den 1ste August, fulgte vistnok det største Selskab af Missionsarbejdere, som vort Folk nogen Sinde har udsendt paa én Gang. Selskabet bestod af 19 Mænd med deres Hustruer samt fire andre voksne Personer og fem Børn. Et Par andre blev forhindret og følger senere. Nogle faa af disse Missionsarbejdere, bl. a. Formanden for den asiatiske Afdeling, Br. A. C. Porter og Hustru, havde været hjemme paa Orlov og rejste nu tilbage til deres Virkefelt, men de fleste var nye Arbejdere. En saa betydelig Forøgelse af Arbejdsstyrken i den asiatiske Missionsmark, hvortil de alle skulde, vil sikkert bi-

drage meget til at fremskynde Værket i hine store Hedningelande. Den viser, at det sidste Raadefald snart skal lyde med Kraft til Jordens Ender. Den er et Tidernes Tegn, der ogsaa bør tale alvorligt til os som et Folk.

Foruden det store Selskab, der den 1ste August afrejste med Dampskibet „China“, rejste der et Par Uger senere endnu et mindre Selskab paa syv Arbejdere fra Seattle. Af disse skulde to forene sig med Malay-Missionen, to skulde til Kina, to til Birma og én til Singapore.

Vort Bog- og Litteraturfalg hele Verden over i Juni Maaned d. A. udgjorde Kr. 645,300, hvilket er tæt ved 86,000 Kroner mere end i samme Maaned i Fjor. Langt den største har Fremgangen været i den skandinaviske Union, hvor Salget i Juni i Aar ifølge Ugerapporterne beløb sig til Kr. 38,200 mod 22,400 i Juni 1915. Hele Salget i alle Verdensdele i de seks Maanedes Januar—Juni 1916 androg Kr. 2,200,000, eller Kr. 355,000 mere end i det første Halvaar i 1915.

Ekstraordinær Generalforsamling

i Unionsdistriktet vil blive afholdt i „Ebenezer“, Margrethevej 5, Kjøbenhavn, Torsdagen den 26de Oktober d. A. Kl. 10 Formiddag. Delegationen til dette Møde er den sædvanlige: én Repræsentant for den enkelte Menighed samt yderligere én for hver ti Medlemmer i Menigheden. Mødets Dagsorden vil blive omsendt til Menighedens Forstandere, der vil oplæse den i deres respektive Menigheder.

Stodsborg, den 24de August 1916.

J. C. Raft,
Formand.

Erik Arnesen,
Sekretær.

En Bige, som kan eller har Lyst til Madlavning, særlig vegetarisk, ønskes til Hamar Kurbad den 14de Oktober. Nærmere ved S. Angel, Hamar, Norge.

Paa Stodsborg Badefanatorium er der Plads for to Dreng i 14—16 Aars Alderen. Anbefalinger ønskes. Opgiv Alder, Vægt, Højde samt Sundhedsstilstand. Reflektererne maa være villige til at deltage i alt foresaldende Arbejde.

Annoucer i „Missionsfæstretninger“ kost. 1 Kr. pr. Gang.
Beløbet indsendes samtidigt med Annoucen.